

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Віктор Янкевич

Відплата

повість

Серію «Детективна агенція М» засновано 2019 року

*Головна героїня детективної повісті «Відплата» —
бібліотекарка, яка, за збігом обставин,
у чужому місті не просто зуміла віртуозно розкрити
злочин, а й зустріла коханого. Та чи на щастя...*

*Старовинний Кременець,
у якому відбуваються події,
служує не просто тлом
чи фоном зображуваного.*

Він — живий.

*Автор натхненно залюбить у нього кожного,
хто читатиме.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, Україна, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

*Кременцю, рідному місту,
яке надихає*

Розділ 1

Хто вона?

Ніхто не хотів сидіти вдома. День видався досить теплим як на середину квітня. Вчора йшов невеличкий дощ, але сьогодні сонце вже все висушило і, зробивши свою роботу, зависло високо в небі, ніби споглядаючи за всім, що відбувається тут, унизу. Парк Шевченка, в самому серці мальовничого міста Кременець, заповнили студенти педагогічної академії й медичного училища, і він нагадував вулик з тисячами бджіл. Центральну вулицю — молоді матусі з візочками, яких, здавалося, було в рази більше від усіх, що поспішали хто куди. Віддалені темні куточки — чоловіки з пластиковими стаканчиками в руках і пляшками сорокаградусної за пазухами. Труби горіли і вимагали ліків. Звичайний день звичайного містечка, в якому нічого не відбувається. Майже нічого.

Запхавши руки в кишені світлих джинсів, з чорною сумочкою на плечі, з супермаркету «Рукавичка», що праворуч від входу в парк, вийшла

жіночка. В білих кедах, блакитному светрі з картатим візерунком, із розсипаним по плечах довгим темним волоссям, вона суттєво відрізнялася від інших, які тільки й думали, як виділитися своїм яскравим одягом. Раптом сильним ударом в плече її збили з ніг. Вона навіть не втямила, що відбувається, як вже сиділа на холодному бетонному покритті. Плече, як і «м'яке місце», на яке вона приземлилася, — боліли. Жінка кинула різкий погляд на того, хто так нахабно збив її. Перед нею стояла світловолоса красуня у зеленій сукні, яка підкреслювала витончену фігуру. Малахітові замшеві туфлі переливалися під променями сонця. Білявка дивилася без краплі жалю чи співчуття. Їй було байдуже і єхидна посмішка на обличчі та надто зверхній погляд лише підтверджували це.

— Дивись куди сунеш! — промовила вона й оцінююче подивилася на жінку, що все ще сиділа на бетоні.

— Взагалі-то... — почала було брюнетка, та блондинка враз зупинила її.

— Взагалі-то, — перекинула й склала руки на грудях, навіть не думаючи допомагати бідолашній. — Таких, як ти, не так вже й легко помітити. Вдягни краще щось... нормальне. Сучасніше і яскравіше, а то як... пацан з рогаткою. В такому... тебе через кожні п'ять метрів з ніг збиватимуть. — Блондинка голосно засміялася, чим привернула увагу навколишнього люду. — А знаєш, краще

взагалі сиди вдома, щоб не ганьбитися. Знайди собі якусь компанію, з таких самих лузерів, і не вивчайтеся зі своєї нори. Все. Давай. У мене справи. Успіхів! — повернулася і зайшла в двері супермаркету.

Якийсь хлопчина, скоріш за все студент, підбіг і допоміг жінці встати. Та подякувала і, коли він пішов, зиркнула на двері, за якими зникла білявка.

— Пішла ти... Сучка, — вичавила з себе і, похнюпившись, пішла.

Тихо, наче мишка, жіночка збігла сходами, звернула праворуч і неквапно пішла головною вулицею, оминаючи тих самих матусь із візочками, які то гуляли, то стояли, обговорюючи важливі, на їх думку, новини спокійного міста. Минула аптеку і продуктовий магазин «Делікат». Прошмигнула повз людей на автобусній зупинці, за якою була лютеранська церква. Перебігла через бічну вуличку. Кілька таксистів кинули на неї погляди, видивляючись чергового клієнта, та зрозумівши, що це не їхнє, продовжили розмову. На майданчику біля «Приватбанку» якийсь чоловік кричав про довжелезні черги. Ще одна автобусна зупинка. З сумки вирвався голосний дзвінок мобільного телефона. Жінка поспіхом дістала його і прийняла виклик.

— Так... Алло!... Я ж просила тебе більше ніколи не телефонувати мені! Не доходить?.. Я розлучаюся з тобою не через те, що не кохаю... Чому!?

Ти ще питаєш мене, чому!?!... Тому, що ти, як би це м'якше сказати, був із тією сукою, ось чому!.. Я тобі ще раз кажу, забудь цей номер. Побачимося в суді! — крикнула, завершила виклик і кинула телефон в сумку.

Захопившись розмовою, жінка й не помітила, як, замість піти прямо, пішла праворуч у вузьку, майже порожню, вуличку. Вона зупинилася біля будівлі колишнього готелю. Зараз там офісні приміщення і магазинчики. Роздивившись навкруги розвернулася, вийшла на головну дорогу й звернула праворуч. Біля костелу Святого Станіслава зупинилася трохи перевести подих. Не так від ходьби, як від злості через телефонний дзвінок, якою, просто таки, палало її обличчя. Воно стало червоним, а сіро-зелені очі налилися кров'ю. За мить в очах з'явилися сльози. Злість перейшла у відчай. Щоб втриматися на ногах, оперлася рукою в стару сіру стіну. Їй здалося, що вона задихається. Голосно прокашлявшись, витерши сльози, поправивши кофту і джинси, вона пішла далі. Ніхто на роботі не повинен бачити її болю.

В холі центральної бібліотеки імені Юліуша Словацького стояло п'ять дерев'яних стендів. На кожному з них було описано ключові моменти з історії міста. Не звернувши на них жодної уваги, жіночка пішла далі. За одними дверима хтось не дуже вміло намагався грати на фортепіано щось, здається, з Баха. За іншими — тиша. Жіночка вибігла

на другий поверх скрипучими дерев'яними сходами і зайшла в двері порожнього читального залу. Підійшла до синього стола праворуч. Повісила на бильце крісла сумочку. Сіла. Дістала з шухляди книгу й поклала перед собою. Заплющила очі, зосереджуючись. Потім розгорнула книгу й занурилася у читання. Вона й не помітила, як пройшло кілька годин, а сонце вже готове було сховатися у свій вічний сховок.

— Ти ще залишаєшся? Бо ми вже йдемо, — пролунало до неї з коридору.

— Я ще побуду, — відповіла вона не відриваючись від читання.

— То закриєш тут все!

Жінка почула, як спускаються скрипучими сходами. За кілька хвилин знову почула знайомий скрип. Напевне, хтось щось забув. Придивившись, побачила світловолосу незнайомку, що наче вихор влетіла у читальний зал і зупинилася. В руках вона тримала книгу. Темні джинси, коричнева, здається, на два розміри більша, кофта, чорні кросівки.

— А де всі? — перелякано запитала та і повернулася до дверей, ні на мить не зводячи погляду зі сходового майданчика.

Жінка одразу ж встала з-за столу і приємно посміхнулася.

— Доброго дня. Мене звати Левицька Юлія. Та можна просто Юля. Я тільки три дні, як тут працюю. Приїхала з...

— Олександра Скрипник, — перебила білявка. — Але можна просто Саша, якщо вже на те пішло. Що читаєте? — запитала, хоча насправді її зовсім не цікавило, що там читає бібліотекарка.

— «Гру у три руки» Олексія Волкова, — відповіла Юля і, дивлячись на книгу, що жінка притискає до грудей, запитала. — А ви?

— Любите детективи? — Олександра начеб не почула запитання.

Нарешті відірвавши погляд від сходів, підбігла до вікна, відсунула вбік жалюзі і подивилася кудись на вулицю. Щось не на жарт налякало її, і вона, відступивши, притулилася спиною до стіни. Потім повернулася до полиці. Вдаючи, що цікавиться книгами, взяла одну з них в руки, погортала й за мить повернула на місце.

— Вони слідкують за мною. Він слідкує, — тихо промовила не повертаючись обличчям до співрозмовниці.

— Хто? — запитала Юля і, підійшовши до вікна, глянула туди, куди ще хвилину тому дивилася білявка.

— Ти бачиш його? — перелякано спитала та.

— Кого? Я нікого там не бачу. Дівчата якісь кудись йдуть. Літнє подружжя прогулюється тримаючись за руки. Так мило, — замріяно мовила Юля і за мить вже серйозно додала. — Кого я маю там побачити?

— Ти нічого не розумієш. Не розумієш! — крикнула Саша і, схопивши Юлю за руку, потягла до столу, на якому лежала розгорнута книга, посадила на стілець, а сама сіла навпроти так і не відпускаючи її долоні. — Це тобі не вигадані детективи, це — життя. Ти повинна мене вислухати. Може вже завтра...

— Вибачте, — їхню бесіду перебив чоловік у чорній бейсболці, яка кидала тінь на його обличчя.

Він зненацька з'явився у дверях читального залу і тим самим трохи налякав жінок. Побачивши його, Олександра різко встала з-за столу. Запала незручна тиша, яка тривала не більше хвилини.

— Ви щось хотіли? — ввічливо запитала Юля.

— Мені б пошту перевірити... електронну, — відповів незнайомець вказавши на один з комп'ютерів. — Можна?

— Взагалі-то ми вже зачинаємося, — промовила бібліотекарка, помітивши, з якою тривогою дивиться на нього Олександра.

— Не хвилюйтеся, — якимось неприємно всміхнувся чоловік. — Я швидко.

Раптом Саша рвонула з місця, побігла, ледве не збивши незнайомця з ніг і грюкнувши дверима. Юля почула, як її нова знайома збігає скрипучими сходами. Зиркнула на чоловіка, який усе ще неприємно всміхався.

— Знаєте. Я передумав. Якщо ви й справді зачиняєтеся, то не буду вам заважати. Пошту можна і вдома перевірити. Правда ж? — сказав він.

Юля підбігла до нього і схопила за руку.

— Зачекайте, здається... — почала вона, та чоловік вирвався і вибіг.

Юля, так нічого і не зрозумівши, підійшла до вікна. Відсунула вбік жалюзі. Подивилася вниз. Побачила, як білявка, озираючись, біжить і зникає за мурованим парканом старого костелу. Незнайомець, який навіть не назвав свого імені, квапиться за нею. Він тільки на мить зупинився і подивився на вікна бібліотеки. Побачивши Юлю, помахав їй рукою і продовжив шлях.

— Божевілля якесь, — сказала сама до себе жінка і знову сіла за стіл. Потім різко зірвалася з місця і за мить вже стояла біля вінка. — Бляха! Як я її не впізнала? Це ж та сама хамка, що нагло збила мене з ніг біля супермаркету... А може, я помилилася. Та ні, це точно вона. Але якась... не така, — намагаючись згадати, Юля помалу повернулася за стіл. Відкрила книгу. — Цікаво, а що ж буде далі? — прошепотіла, маючи на увазі зовсім не цей роман.

Відповідь на це питання прийшла через чотири дні в особі старшого слідчого Кременецького відділу поліції Головного управління Національної поліції України Штуки Юрія Сергійовича.